

ÉSZAKRÓL *fúj a szél*

*finer
selection*

ESZES RITA

ESZES RITA

ÉSZAKRÓL *fúj a szél*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1.

Imekanu szorosabbra húzta magán a medvebőrt, ahogy kilépett a kunyhóból. Azon a télen olyan hideg volt, hogy Apefucsikamui, a tűzistennő is csak sírt, amiért nem melegedett fel a csisze közepén álló padlótűzhely.

Imekanu óvatosan és csendesen surrant odakint, akár a hideg szél: nem akarta felébreszteni a férjét, sem más a faluból. Leguggolt a kunyhó oldalában félíg a hóba ásott fonott kosár mellé, és felemelte a fedelét. Ökölbe szorult a keze, amikor látta, hogy már csak két soványka, szárított pisztráng van az edényben. Harukor nagy és erős, még ha le is gyengítette most az embertelen hideg. Szüksége van élelemre, úgyhogy ő nem vihet magával ezek közül egyet sem. Majd talál valamit északon. Gyökereket a hótakáró alatt, lazacokat a patak jegébe fagyva, amiket a wadzsínok eddig nem fedeztek fel.

Az emberek, akikben nem lehet megbízni, magukat a nap fiainak nevezték, és délről jöttek. A színük világos volt, a testük vékony, a bőrük szőrtelen. Nem állhatták a kemény teleket. Nem ismerték az ainuk isteneit. Nem értették a földjüket. Ezocsinak¹

¹ Hokkaidó neve 1869-ig, néha együttesen használva Hokkaidóra, a Kuril-szigetekre és Szahalinra.

nevezték. Fáztak. És mindig többet akartak mindenből. Hát, őt pedig senki nem kényszerítheti rá többé, hogy a zsákmányát értéktelen fémдарabokra cserélje, amiket sem megenni nem lehet, sem melegen nem tartanak.

Imekanu tett néhány lépést a ropogó hóban, de aztán megállt. Visszanézett a csapadék súlya alatt megrogyott, kicsinyke házra. Mintha a saját érzései alatt összeroppant, zúzmarás szívét látná. Azt is itt hagyja, gyáván. Mert hiányozni fog a ház, meg a vidék, ahol született, de leginkább Harukor védelmező karja fog hiányozni, ami nélkül el sem tudja képzelni az életét.

Kellett tőle valami emlék. Valami kézzel fogható, amit magával vihet. Amitől nem érzi magát ilyen iszonyatosan kettészakadt-nak, ennyire boldogtalanul árvának.

Tétován visszalépett a csisze ajtajába, aztán újra elfordult tőle, és a messzeségbe bámult. A szél hópihéket ültetett a szempillájára, és majd' ledöntötte a lábáról. Arrafelé, fent északon, minden hófehér volt. Érintetlen és tiszta, mint egy gyermek keze, amelyet még nem rajzoltak tele törzsi mintákkal az öregek. Az újra-kezdés lehetőségének ígéretével telve a felfedező fickándozni kezdett Imekanu fiatal szívében, mint lazac a folyóban, mikor az árral szembe úszik.

Abban a pillanatban végleg döntött. Mennie kell, ha egy darabot örökre el is veszít magából.

Határozott léptekkel visszasietett a kunyhóba, és keresztülvá-gott rajta. Nem nézett se jobbra, se balra, csak egyenesen a végében álló asztalkához lépett, az apró, fából készült szoborhoz. Fel-kapta a medvét, amit Harukor nászajándékként faragott neki. Érdes teste vörösfenyőből készült, de a szájában tartott karcsú la-zac finom, egyenletes csiszolású jegenyefenyőből.

Imekanu oda sem bírt nézni, amikor letépte a medve két éles szemfogára gondosan odadolgozott másik figurát. Apró reccsenés hallatszott csupán, de pont ez a csendesség tette véglegessé. Mindezt eldöntött, ahogy a hang végigrezgett Imekanu egész testén.

– Mit csinálsz? – hallotta a háta mögül a férjét. Imekanu visszaejtette a medvét, és a tenyerébe rejtette a lazacot. Feketére tetovált száját összeszorította, és a szemét a csizmájára tapasztotta, ahogy megfordult. A lábbelije is lazacbőrből volt, ebből próbált erőt meríteni. A lazac az élet. A lazac az életért küzd.

– Elhagylak téged. – Talán valami isten mondta ki helyette a választ, mert ő úgy érezte, képtelen lett volna, úgy érezte, össze-roppantja a saját fogát, miközben beszél. Az ajka körüli fekete tetoválás megóvta tőle, hogy a rossz szellemek belé szálljanak, de Harukort nem óvta meg a belőle kiáramló gonosz szavaktól.

A férje nem válaszolt, ezért Imekanu laposan felé pislantott. Harukor borzasan ült az állatbőrökből megrakott fekhelyén, arcának játékát elfedte hosszú haja és dús szakálla, de a szemében értetlenség tükröződött.

Lassan mozdult meg, és lassan fordult Imekanu felé. Kitakarta magát a bunda alól, mégsem állt fel. Talán a hír döntötte le a lábáról, talán az éhség. Hitetlenül rázta a fejét.

– De hát kölest főztél, és megkínáltál vele. Megettem a felét! És mikor visszaadtam az edényt, te megetted a másik felét. Ösz-szetartozunk!

Egyszerű szertartás volt, de kedves. Imekanu gyomra összezsugorodott, érezte, hogy végigcsorognak a könnyek az arcán. A szíve úgy dübörgött, hogy majdnem kiszakadt a helyéről. Egyetlen ugrás. A lazacnak csak egyetlen hatalmas ugrás kell a vízesés aljáról, aztán úszhat tovább az áramlattal szemben.

– Hiba volt. Azt hittem, megváltoztathatlak. Azt hittem, elcsalhatlak innen, hogy feladod a harcot a kedvemért. De már nem hiszem.

A férje nem tágitott.

– Együtt nőttünk fel. Mindig együtt voltunk!

Igen, Imekanu nem emlékezett elmúlt tizenhét évének olyan napjára, amikor ne Harukor vezette volna az útján. Néhány léppel átszelte a helyiséget, és letérdelt elé. A férfi tarkójára szorította a kezét, és összeérintette a homlokukat.

– Egy medve lelke lakozik benned. Erős vagy. És bátor. És hűséges. És én szeretlek ezért. De neked szükséged van a barlangodra, szükséged van a földre, amit ismersz és szeretsz. Én már nem tudok hűséges lenni hozzá. Nem tudok így élni tovább, egyikünk se tud, de én belefáradtam próbálkozni is.

– De nekem te vagy az erőm! – nyögte Harukor lecsukott szemmel.

Imekanu megszorította a kezében a lazacszobrot, ujjával végigsimított a hal testén lévő két lyukon, ahol a medveszobor fogá belemart. A medve erőforrása, az élete, de néha kisiklik a mancsai közül. Új utakat keres, és felúszik a folyón. Bármekkora sodrással elbír... Vagy csak elmenekül.

– Fáj látnom a küzdelmedet, és nem akarom látni a halálodat – mondta csendesen. A férje most újra kinyitotta a szemét.

– De hát hová mész?

– Ahonnan a szél fúj. Ismeretlen ízeket, új illatokat hoz. Azt ígéri, hogy van még olyan hely, ahol igazán szabadon élhetünk. Ahol nincsenek háborúk és betolakodók, ahol nem tiltják meg idegenek, hogy vadászunk és halásszunk, ahol úgy élhetünk, ahogy a népünk azelőtt mindig.

– Nem mehetsz el egyedül, bajod esik!

– A bátyáim velem jönnek, nem leszek egyedül. És mások is. Te is velem jöhetnél. Meddig bírod még a harcot? Hát nem látod, hogy nem győzhetünk? Ez a föld többé már nem a miénk, csak annak nevezzük.

Harukor elrántotta a fejét. Két kezét Imekanu csuklójára szorította, és nem eresztette őt.

– Azt kéred, hagyjam magukra az enyéimet. A mieinket! De mi lesz akkor, ha elérjük a tengert északon, és a wadzsineket nem állítja meg többé senki? Akkor hová megyünk tovább?

– Akkor marukibunékat építünk, és hajózni fogunk. Egyre feljebb, a szigetek között és még tovább, át a nagy vízen, amíg el nem érünk egy új világot.

– Ha elmenekülök, elveszítem önmagam. Sosem találok haza! – suttogta Harukor fájdalmasan. Nem tehetett róla, hogy ilyen, Imekanu tudta jól. Harukor nem tudta elcsendesíteni a lelkében lakozó medvét, ahogy ő sem próbálta többé elcsendesíteni önmagában az új vizekre vágó halat. Még egyszer, utoljára megcsókolta a férjét.

– Tudom – sóhajtott bele a csókba. – Ezért is döntöttem helyetted. Egy napon majd újra együtt leszünk. Addig is, elénekelsz engem?

Harukor szeme fénylett, akár egy tó tükre. Nem szégyellte előtte, hogy túlsordulnak az érzései, és végigfolynak az arcán, le egészen a nyakáig. Imekanu azt remélte, annyit sír majd utána, hogy hamarosan kiürül a forrás, és ha máshogy nem is, a férje legalább a szívében szabad lesz.

– Mindennap elénekellek, és remélni fogom, hogy ha majd egy jobb világot ígérhetek neked, hazahív a dalom! – mondta Harukor.

– Várni fogok rád a földön, és ha lejár az időm, várni foglak az égből is.

Imekanu úgy érezte, a medve igazán csak most vágta belé a fogait, ezekkel a szavakkal. Ugyanolyan begyógyíthatatlan lyuk tá-
tongott a lelkében, mint a lazacszobor testén. Szétszakította a szí-
ve, és most már szétszakította a vágy is, hogy Harukor felejtse el
őt, és legyen boldog, de mégis emlékezzen rá, és sirassa meg a hi-
ányát.

Nem tudta, mi a jobb, emlékezni vagy felejtetni, és két tenye-
rét a homlokára szorította, mintha összetarthatná széthullani ké-
szülő elméjét.

– Akkor is elmegyek – nyöszörögte, és visszadöntötte Haru-
kort a bőrökre. A szájával mohón az övére tapadt, és olyan erő-
vel kezdte szaggatni róla a ruhát, mintha maga is átvette volna
a medve erejét.

Mert emlékezni kell. Az ainuk népe soha nem írt le semmit,
mégis mindenre emlékeztek. Esténként mindent elénekeltek a tűz
meleget adó, jóságos istennőjének, és Harukor meg ő olyan törté-
net voltak, amit nem lehetett elhallgatni. A medve és a lazac sze-
relme. Hogyan is érhetett volna jó véget?

MANUELA

—PUTA MERDA!² – kiáltom jó hangosan, ahogy bevágom ma-
gam mögött az ajtót, aztán egy pillanatra megtorpanok,
mert arcon csap a megszokhatatlanul hideg levegő.

² Brazil–portugál káromkodás: szent szar!

Homlokomba húzom a sapkám, és határozottan elindulnék az éjszakába, amikor a hótaposó ellenére is kicsúszik alólam az egyik lábam, és seggen teszem meg az ötlépcsőnyi távolságot a bejárat és az utca szintje között.

Egy éles sikkantás akaratlanul is elhagyja a számát, de aztán összeszorítom a fogamat, mert a mai este után kevés megalázóbb dolgot tudnék elképzelni annál, mint hogy a Szakaucsi család az ablakból nézzen, és röhögjön a szerencsétlenségemen.

Eita!³ Az égszínkéék Cri de Coeur táskám (amilyet már nem is lehet kapni) jól odaverem a földhöz, és az alja azonnal átázik, ahogy, gondolom, a krémszínű kabátom hátulja is sárfoltos lett. Kivételesen ezekkel sem foglalkozom, csak amilyen gyorsan tudok, talpra kecmergek, és elindulok Szapporo belvárosa felé.

Az első pár lépésnél a mellkasomra szorítom a tenyerem, mint ha a kabáton keresztül is érezném a Brunától kapott faragott medál erejét. Bruna azt mondta, az indián totemállatom a lazac. Ami ösztönös, kreatív, ügyes. Senki nem állíthatja meg. Ha akar valamit, úgyis ellavírozik a céljáig. Kisiklik bármilyen átkozott körülmények közül. Ezt szuggerálom magamnak. Mit nekem egy ilyen köcsög japán család!

Az egyetlen baj, hogy per pillanat fogalmam sincs, mihez kezhetnék nélkülük. Össze kell szedjem a gondolataimat. Talán nem okos dolog pont a vén kecske Szakaucsi törzshelyére mennem, de nemigen jut eszembe más közeli hely ilyen késő este. Alig egy hónapja vagyok a városban, de a Kappu most már az én törzshelyem is, és nem hagyom magam még onnan is kitúrni! Arról nem is

³ Meglepetést vagy ijedtséget kifejező portugál felkiáltás, aminek nincs fordítása. Főleg Brazíliában, São Paulo állam déli részén használják.

beszélve, hogy a holnap kezdődő hófesztyál miatt az egész környék le van zárva.

Talán hülyeség volt ilyen hamar ideköltözni, elvégre az egyetem csak áprilisban indul, de ha még egy percet otthon töltöttem volna, megfulladok. A hófesztyál pont kapóra jött, ez is indokul szolgált a családom felé, hogy az idei évet miért akarom Japánban kezdeni.

Rátérek egy szűk utcára, ami olyan keskeny, hogy egy furgon is alig fér el benne. Tudom, mert amikor napközben megáll itt egy árut pakolni a földszinti üzletek valamelyikébe, teljesen lezárja a forgalmat, még a gyalogosok sem tudják kikerülni. Járdá nincs.

Lassítok a tempómon, mert elsőre megnyugtat, hogy itt nem ragyognak a szemembe a neontáblák, és úgy érezhetem, végre kiszabadultam. Szakaucsiéktól, az életemből, nem is tudom. Csak a hó világít a talpam alatt, és figyelnem kell minden lépésemre, mert itt aztán senki nem bajlódott lapátolással. Elhiszem a helyieknek, hogy aggasztóan enyhe az időjárás, de az én meleg klímához szokott szememnek ez is olyan, mintha egy hógömb belsejébe keveredtem volna. Amit most alaposan összeráztak a fejem felett.

Bekanyarodok egy még szűkebb, elhagyatott sikátorba. Feltámad bennem valami zsigeri idegesség, és újra a fény felé igyekszem, ki a főútra. Ennyit a szabadulásról. *Nyugi, Manuela, nyugi! Nem otthon vagy. Itt nem történhet veled semmi baj.*

Most már mégis megkönnyebbülés újra kiérni az emberek sűrűjébe, ahol ezúttal meglepő módon többféle idegen szó is megüti a fülem.

Szinte hihetetlen, de az egyhetes fesztivál előtt már hónapokkal ekörül forog az élet, és január második felében mindent előzőnlöttek az early bird turisták. Ha nem tudom sürgősen megoldani a

lakhatási helyzetemet, velük együtt majd én is hazamehetek szépen a hét végén. Na, azt már nem!

Megszaporázom a lépteim, amint meglátom magam előtt a Kappu világító cégérét. Ahogy a nevét az angol „cup” szóról kapta, az emblémája is kis csészét formál. Azonnal bizseregni kezd a bőröm a kabát alatt, mert mi tagadás, azon egyszerű oknál fogva szoktam ide, hogy odabent rohadt meleg van. Ebből a szempontból nem érdekel, ha hozom a sztereotípiát. Hiába kötöttem ki Hokkaidón, hiába ez egy viszonylag déli városa a legészakibb japán szigetnek, a nulla fok alatti téli hőmérséklet akkor sem embernek való. Legalábbis nem a braziloknak.

– Irassaimasze! – hallom a mama éneklő köszöntését, ahogy belépek. Fogalmam sincs, mi az igazi neve, de minden vendég mama szannak hívja, úgyhogy én is hamar beálltam a sorba. Egyedül vezeti a Kapput, ami nappal kávézó, éjjel kocsmá, és szerintem ez bármilyen országban kemény teljesítmény egy nőtől. Nem tudom, van-e férje, de egyszer említette, hogy van egy fia, akit viszont még soha nem láttam. Néha, ha nincsenek sokan, mama szan leül az asztalomhoz beszélgetni, és ilyenkor ajándék sütit is kapok tőle a kávémmel. Mindig halformájút, mintha ismerne. Az ösztönös sejtései, a határozottsága és a kedvessége emlékeztet az én Brunámra.

– Ááá, Manu csan, meg sem ismertelek a sok ruha alatt!

Elmosolyodok a megszólításon, mert ilyenformán a nevem kísértetiesen hasonlít egy Manu Chao nevű öreg, brazil énekesére, akit Bruna imádott. Kiskoromban rengeteget táncoltunk együtt a zenéjére.

Belém nyilall az ismerős fájdalom, és én szeretem dédelgetni ezt az érzést. Talán nem a fűtése jobb a Kappunak, mint a többi kávézónak a városban, hanem nosztalgikus, igazi melegség árad belőle.

– Hogyhogy ilyen későn? Csak nem az Odori Parknál jártál megkukucskálni a hősobrokat nyitás előtt?

Mama szan egy sarokban álló kis asztalhoz vezet, és külön hálás vagyok azért a megérzéséért, hogy most inkább elbújnék a kíváncsi pillantások elől. Persze, így sem kerülhetem el, hogy amíg eljutok odáig, ne mérjen végig minden vendég, de legalább utána nem vagyok keresztútban.

– Én csak... gondolkodni akartam valahol – rázom a fejem.

Mama szan összehúzza a szemöldökét. Egy darabig engem vizslat, de nem úgy, mint szokásosan egy külföldit, hanem ahogy mondtam: mint aki mindent lát. Aztán elkiáltja magát, azzal a fajta tájszólással, amivel hozzám soha nem szól, és amit hat év nyelvtanulás után is nehezen értek meg. Azt hiszem, azt mondta, hogy aki az elkövetkező tizenöt percben inni akar, az szolgálja ki magát. Vagy menjen haza.

– Éreztem én, hogy nem lesz ez így jó! – Letelepszik velem szemben, aztán int a fiatal pincérlánynak, azt hiszem, Kiku szan a neve, aki már hozza is a rizstejes lattém és a süteményem. A mama átveszi tőle és elém tolja mindkettőt. – Mit művelt az az alak?

Erre némán lehajtom a fejem. Tudom, hogy nem kedveli Szakaucsi szant. Ahogy én sem, és nem csak a ma este miatt. Szakaucsi szan az apám üzlettársa, de amióta itt vagyok, nagyon furán viselkedik. Nem tudom megmagyarázni, csak kellemetlenül érzem magam a jelenlétében. Ahogy hozzám ér, ahogy rám néz, ahogy beszél velem – mintha mindig a flörtölésnek azon a határán mozogna, hogy még ne szólhassak ellene semmit, mert akkor én lennék hülye, amiért félreértem a kedvességét.

Amikor megtudta, hogy napközben ugyanoda járok kávézni, ahová ő munka után sörözni, néhányszor elhívott magával hétvégén, az

otthoni vacsora után. Nem fogadott el nemleges választ, a felesége sosem jött velünk, viszont pár kollégájával mindig összefutottunk. És olyankor mindig úgy éreztem, hogy többet feltételeznek a kapcsolatunkról, mint hogy csupán szállást ad nekem. Nem gondolom, hogy direktben hazudott rólunk, de talán tett néhány kétértelmű megjegyzést, és hagyta szabadon szárnyalni az irodai pletykákat.

Mama szan átnyúl az asztalon, és megfogja a kezem. Alulról les felfelé, szinte behajol az arcom alá, hogy elkapja a pillantásomat.

– Csak nem erőszakoskodott veled?

Hmm, tessék, akkor tehát nem csak nekem volt gyanús a viselkedése!

– Nem, dehogy! – tisztázom gyorsan a helyzetet, de azért a meleg ellenére is kicsit kiráz a hideg. Szakaucsi szan valójában nem vén kecske, csak én hívom így. Csak negyvenvalahány éves, de akkor is dupla annyi idős, mint én, és családos ember. Szerintem tipikus szájhős. Legalábbis ezzel nyugtatom magam. És pont ezért olyan alattomos az egész, mert nem egyértelmű a szándéka, így engem is gúzsba köt a bizonytalanság és az illemszabályok. Utóbbiból itt rengeteg van. Ha Szakaucsi szan látványosabban közeledne, simán félretenném ezeket, és eltörném a kezét. Brunától ugyanis megtanultam megvédeni magam. São Paulo külvárosa után ez semmi.

– De hát akkor mi történt? – faggat tovább mama szan. – A felesége kellemetlenkedett valamit? – Na, ezt már mondhatjuk.

– Kirúgott a házból. – Ja, ennyit az illemről.

– Tessék? Az nem lehet!

– De igen. Hülye voltam. Az elejétől kezdve érezhető volt, hogy nem fog összejönni ez az egész, csak én erőltetem. Josi kun utált nálunk lenni. – Valószínűleg nem lett volna szabad rákényszerítenem senkire az életemet.

– Josi kun a gyerekük?

– Igen. – A sálam szinte megfojt, úgyhogy elkezdem magamról lehámozni, a több réteg ruhával együtt. Minden darabbal és minden kimondott szóval megkönnyebbülök. – Majdnem tizenhét éves. Én is kábé ennyi voltam, amikor elküldtek egy évre az Egyesült Államokba tanulni. – Igazából már akkor Japánba akartam jönni, de apu nem engedett. Azt mondta, az angol és a spanyol sokkal fontosabb, csak akkor mélyülhetek el egy harmadik nyelvben, ha ezt a kettőt folyékonyan beszélem. Hát megcsináltam. Általában mindent megcsinállok, amit apu mond. Nagy levegőt veszek, és hadarni kezdek, hogy ne remegjen a hangom. – És szerettem volna újra eljönni otthonról, de apukámon keresztül többet már nem lehetek cserediák. Már voltam, és ki is öregedtem minden programból a huszonkét évemmel. Mivel Szakaucsi szan cége apukám kereskedelmi partnere, mondhatni üzlettársak. Amikor tavaly nálunk járt, és ők ketten összebarátkoztak, kézenfekvőnek tűnt, hogy helyet cseréljünk Josival egy évre, ha neki is van kedve hozzá. Szakaucsi szan nem tagja semmilyen szervezetnek, és nagyon lelkesnek tűnt, tényleg! Annyit áradozott az országunkról, a fene se gondolta volna, hogy csak udvariaskodik.

Persze, ha nem vagyok olyan elvakult, talán észrevettem volna. Az én ötletem volt az egész, tulajdonképpen kimanipuláltam mindenkitől. Szakaucsi szan alávetetten hajlongott, apu meg a fogát csikorgatta. Üzleti alapon hozott döntést ő is, de egyáltalán nem tett szert neki, hogy eljövök.

– És most mi történt?

– Odahaza elkezdődött az iskola. – Idegesen beletúrok a hajamba, az ujjam beleakad pár összekuszálódott tincsbe, néhány hajszál a kezemben marad. – Gondolom, nem hibáztathatom csak

Szakaucsiékát, ismerve a családomat. Apu éjjel-nappal dolgozik, a bátyámmal együtt, aki már rég nem is lakik otthon, mert tíz évvel idősebb nálam. Az ő élete is csak a munkáról szól. A nővérem egész nap mászkál, anyu meg úgy készül az esküvőjére, mintha a sajátja lenne... a házunk egy hatalmas, üres hodály. Éreztem én, hogy nem sokat foglalkoztak Josival az elmúlt hónapban, mert Szakaucsi asszony egyre utálatosabb lett velem. Minden alkalommal, miután beszélt a fiával telefonon, mintha szándékosan kezdett volna szurkálódni, de nem hittem, hogy ennyire komoly a helyzet. Most meg már azt gondolom, hogy a férjéről és rólam szóló munkahelyi szóbeszédnek igenis léteznek, és eljuthattak hozzá valahogy.

Mama szan elgondolkodva ráncolja cserzett homlokát. A vonásai nem tipikusan olyanok, mint az itteni embereknek, a bőre valamivel barnább, és a hajában lévő hullámokat is igazinak gondolom.

– Ez akkor is szörnyen szégyenletes – jelenti ki. – Itt elsősorban te vagy az áldozat, nem Szakaucsi szan felesége! Ezzel a viselkedéssel ráadásul csak megerősíti a feltételezéseket.

Megvonom a vállam.

– Talán ő is bedőlt nekik, és Josi kiborulása pont kapóra jött. Szervezett keretek között egy cserediák soha nem lakhat annál a családnál, akinek a gyereke az övének lakik. A példa tankönyvszerű. – Csak abban reménykedek, hogy az üzletbe nem rondít bele ez az egész, mert akkor apu komolyan begőzöl rám. Megint. – Szóval most itt tartunk. Josinak a hónapos unatkozást követően az iskolai újjgyerek-szerep még nagyobb sokkhatás volt. Három nap után picogva hazatelefonált, hogy csak az apja kedvében akart járni, meg félt az érettségitől, de valójában egyáltalán nem érdekli sem Brazília, sem a portugál nyelv. Gondolom, Szakaucsi szan most nincs abban a helyzetben otthon, hogy kösse az ebet a karóhoz, úgyhogy

a gyerek hazajön, bevállalja a végzős évet halasztás nélkül, én meg mehetek kiadó szobát keresni. Esélytelen, hogy találnék.

– Nagyon drága a lakhatás a SIU-n? – kérdezi mama szan félve.

Megrázom a fejem, mert nem ez a probléma. A pénz igazából nem számít. Az sem számítana, ha kivennék egy tágas lakást, és az egészet bebútoroznám. Az egész eltörpül a Sapporo International University éves tandíja mellett, és az sem okoz gondot.

– Az a baj, hogy az egyetemnek nincs saját kolesza, csak egy szerződéses épülete, viszonylag kevés férőhellyel. Szerintem a jelentkezésnél plusz pontnak számított, hogy nem kértem semmilyen lakhatási segítséget. Külföldiként viszont nem tudok lakást bérelni, csak ha van egy japán kezesem, aki garantálja, hogy megbízható vagyok. Hányok a gondolattól, hogy Szakaucsiéktól kérjek szíveséget. De még ha az apám bele is menne és finanszírozná, hogy teljesen egyedül éljek egy idegen országban, rajtuk kívül akkor sem ismerek senkit, aki hajlandó lenne felelősséget vállalni érte, hogy nem okozok mérhetetlen károkat egy lakásban a pusztá jelenlétemmel.

Kicsit talán bántó, ahogy kijönnek a szavak a számon. Mama szan nem tehet a hülye szabályozásról, de akkor is bosszant, hogy központilag diszkriminálnak, mert külföldi vagyok.

Talán, ha lekasztanék valahonnan egy kisgyereket, akinek dadára van szüksége, ahogy nekem is volt Bruna... Nem tudom, melyik valószínűtlenebb, hogy egy japán család befogadjon az otthonába egy idegent, vagy hogy az apám belemenjen, hogy a lányának rajta kívül mások is dirigálnak.

Márpedig valamit tennem kell, mert hiába töltöm be egy fél év múlva már a huszonhármat, Szakaucsi asszony ragaszkodik hozzá, hogy legkésőbb a hét végén elmondja a szüleimnek az igazat.

Hogy Josi hazaköltözése után nemkívánatos vendég vagyok a házuknál.

– A családomnak amúgy sem tetszett, hogy eljöttem otthonról, de Szakaucsiékát kellően elegáns és megbízható embereknek tartották ahhoz, hogy gondomat viseljék. Hát, meg fognak lepődni, az biztos! Mindent elrontottam...

Mama szan megigazítja vállig érő haját, és közben folyamatosan hümmög.

– Hőő... nem te vagy itt, aki bármit is elrontott. Mmm... milyen igazságtalan helyzet. Hmm.

Kicsit úgy morog, mint egy dühös farkas. Ha jobb kedvem lenne, talán utánanéznék az indián totemállatának a neten...

Ekkor lesimítja a ruhát a mellén, és a két tenyerét az asztallapra fekteti, mint aki döntést hozott. Nem is néz rám, végig a kávécsészémnek beszél.

– Manuera szan! – Így mondja a nevemet, „l” helyett „r” hanggal, ahogy a japán szótagábécében szerepel. – Elnézéset kérem a Szakaucsi család nevében! Őszintén kérem, hogy te és a családod ne az ő viselkedésük alapján ítélje meg a nemzetünket! – Meghajol, a homloka majdnem érinti az asztalt. – Megtisztelnél, ha helyettük elfogadnád az én otthonomat szállásul az elkövetkezőkben.

– Mama szan, erre igazán semmi... – szükség, de elharapom a mondatot. Ugyanis rohadtul szükségem van a felajánlására!

„Húsz év múlva sokkal csalódottabb leszel azon dolgok kapcsán, amiket nem tettél meg, mint amiket megtettél. Oldd el a csomót! Vitorlázz el a kikötőből! Fedezz fel. Álmodj. Tapasztalj.” Az én bölcs Brunám Mark Twainnek tulajdonította ezt a mondást, amit gyakran felemlgetett. Átnyúlok az asztalon, és elkapom mama szan kezét, amitől ő összerándul, és végre rám néz.

– Komolyan? Igazán megoldható lenne? Fizetek érte! Bármennyit!

Megpróbál elhúzódni a szorításom elől, de én nem eresztem.

– Nem, nem, nem ezért ajánlottam fel! – szabadkozik.

– De én akkor is ragaszkodom hozzá!

– Jól jönne némi segítség a bárban és a konyhában. Volna kedved itt dolgozni?

– Persze! – vágom rá, noha fogalmam sincs se a felszolgálásról, se a mosogatásról. Brunának néha segítettem, de nem nevezhetem magam rutinosnak még a legelemibb házimunkákban sem. Apu gutaütést kap, ha megtudja, hogy kézilány lettem valahol, de ezt mama szannak nem kell az orrára kötnöm. Ő hiheti, hogy a szüleim normális emberek, akik hálásak lesznek a segítségéért.

– Az emeleti szobák üresek, én már nem járok fel a térdem miatt. Volt egy csúnya síbalesetem néhány éve, a Siretoko-félszigeten. – El nem tudom képzelni, hogy ez a nő nem a Kappuban van, hanem síél... az akárhol. Egyáltalán, hogy kikapcsolódik, de szorgosan bólogatok. – A fiam nem lakik itthon már rég, a szobájában vannak bútorok is, a másik kettő csak raktár. Egyik sem nagy, de akár mindet használhatod. Fürdőszoba csak lent van, de vécé, mosdóval fent is.

Tökéletes! Csak ketten leszünk, lányok, és még kellően el is lesznek szeparálva. Hirtelen úgy érzem, a Szakaucsiékkal való bonyodalom valójában a sors keze volt. Éppen erre van most szükségem.

– Köszönöm, úristen, köszönöm szépen! El sem hiszem! Meg fogom hálálni!

A kezem rácsúszik a ruhám alatti medálomra, és megszorítom. Bruna, ha látnád... Végül tényleg elhagyom a kikötőt!

– Kislányom, elment a józan eszed?! Nem fogok hazudni az apádnak! – El kell tartanom magamtól a telefont, annyira sipít az anyukám hangja.

– Nem azt mondtam, hogy hazudj, anyu, csak hogy ne említs meg mindent. Semmi értelme felidegesíteni aput. Nem tök mindegy, milyen épületben vagyok, ha jó a környék? Nézz szét, hát nem cuki ez a hely? – Átállítom a telefonom kameráját, és körbefordítom a készüléket a szobában. Nem azért, de baromi büszke vagyok magamra, hogy egy hét alatt mennyire kikupáltam. Még ki is festettem! Bár az egész nyolc négyzetméter körül van csak, és az Ikeából rendeztem be, mostanra minden fehér és rózsaszín és puha és csajos. Egy koleszszoba sem lenne nagyobb, és erre itt igazán rányomtam az ártatlan diáklány hangulatot. Meg kicsit anyu ízlését, hogy biztosan mellém álljon. Azért vannak az aranyszínű, elegáns kiegészítők.

– Csinoska – adja meg magát anyu. Aztán felcsattan. – Ne csavargasd már a hajad, Manuela!

Észre sem vettem, hogy ezt teszem. Mindig babrálok a tincseimmel, ha ideges vagyok, úgyhogy gyorsan a farzsebembe süllyesztem a szabad kezem.

– Ez Kaito szobája, aki a mama fia. A mamát egyébként Hiranuma Kumikónak hívják, írd fel, ha akarod. Ötvenéves, de nem néz ki annyinak, és csak ketten vagyunk, mert nincs férje. Nem merem megkérdezni, mi lett vele. Kaitóról is furán beszél, ő majdnem egy évvel idősebb nálam, huszonhárom, de évek óta nem lakik már itthon, sőt, nincs is a városban, úgyhogy az ő szobáját választottam, mert csak egy ágy és egy tévé volt benne, és van hozzá egy kis gardróbfülke. Persze nem akkora, mint otthon, csak szekrény méretű, de kipakoltam belőle a dobozokat a másik szobába, ami úgyis csak

raktár, és így befért minden cuccom. – Összevissza fecsegek, hogy megtörjem anyu ellenállását.

– Minden cuccod? Akkor ideje lenne elmenned vásárolni, vagy biztos, hogy nincs szükséged itthonról még valamire? – Újra magam felé fordítom a mobilom, és megrázom a fejem. Anyu lemondóan sóhajt. – Ma nem sminkeltél, vagy már teljesen lekopott. Figyelj oda jobban magadra, mert szeretném, ha jó benyomást tennél erre a családra, ha már nem tudok beszélni velük. Legalább megpróbálhatnánk úgy, hogy fordítasz. Nem tetszik, hogy kimaradok a dologból, olyan, mintha nem lenne anyád!

Fura, hogy most veszi észre. Nem a sminkem hiányát, mert azt mindig, hanem ezt az anyás dolgot. Én szinte egész életemben így éreztem. Azért hamis magabiztossággal belemosolygok a kamerába. A kezem valamikor észrevétlenül kicsúszott a zsebemből, de most megfegyelmезem és a testemhez szorítom, mintha vigyázba állnék. Nem tudom, anyu mennyit vesz észre az egészségből, mert ő magát nézi, tükörnek használja a képernyőt, és tolláskodik.

– Szakaucsiékból nem maradtatok ki, mégis félreismertük őket – válaszolom kitérően. A pasas enyhén háborzongató oldaláról és a felesége bosszúálló fúriaságáról egyelőre hallgatok, mert így az egész olyan sima ügynek tűnik: Josi hazajön, én pedig pár utcával arrébb fogok lakni. Az eredeti felállás alig változik, így azért mégsem rángathatnak haza a hajamnál fogva. – Bízz az értékítéletemben, anyu! Ez a hölgy olyan... – Olyan, mint Bruna, de ezt nem mondhatom. – Olyan talpraesett. Saját vállalkozása van, egy kávézó. – Nem kocsma, kávézó, erre nagyon figyelek. – Persze, szívesen megismertetlek vele a telefonban, elküldöm a címét, a számát, hogy tudd, hol vagyok, de szeretném ezt most önállóan csinálni. A saját döntésem alapján.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Saját döntés volt az is, hogy Japánba menj tanulni – mondja. Sóhajtok, és belekezdene a szokásos védekezésbe, de anyu felteszi a kezét, és megelőz. – Tudom, tudom, ne mondj semmit! Felnőtt vagy, azt csinálsz, amit akarsz. És így legalább nem kell attól félnem, hogy a túl nagy kényelemben tényleg megtetszik neked ott minden, és egy év után nem akarsz majd hazajönni. Mert klassz dolog az önállóság, Manuela, de ne felejtse el, hogy egy év kiruccanást engedélyeztünk! Csak a nyelvtanulás miatt vagyunk hajlandók ezt a hóbortot finanszírozni, ha kiszórakoztat magad, decemberben leteszed a felsőfokú nyelvvizsgát, amit eddig halogattál, utána pedig szépen hazajössz, és folytatod a tanulást itt, vagy csinálsz valami mást, aminek értelme is van. Az apád türelme véges, nem játszhatod ki már sokáig az összetörtszív-kártyát! És Christobal sem fog örökké várni!

Egy pillanatig úgy érzem, mintha valaki a mellkasomba öklözött volna, elfelejtek levegőt venni, és lehanyatlik a telefont tartó kezem. Elmondhatatlanul fáj, hogy anyu úgy beszél a gyászomról, mintha nem lenne valós, mintha valami bármikor előrántható fegyver lenne csupán, amit ellenük használok. A nő, aki felnevelt, halott. És én nem voltam mellette, amikor kellett volna.

Kipislogok pár könnycseppet a szememből, és újra felemelem a készüléket. Anyu nem teszi szóvá, úgyhogy valószínűleg észre sem vette, hogy pár másodpercig az arcom helyett az ágytakaróm töltötte ki a képernyőt. Legszívesebben belesikítanék a telefonba. Úgy, hogy beszakadjon a dobhártyája, úgy, hogy egyszer kénytelen legyen igazán figyelni rám. De nem teszem. Sosem teszem. Csak az utolsó mondatra válaszolok.

– Anyu, én nem fogom visszacsínálni a dolgokat Christoballal, mindketten továbbléptünk és...